

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: C.Z., M.C., S.P. i inni

Strona pozwana: Ilva SpA in Amministrazione Straordinaria, Acciaierie d'Italia Holding SpA, Acciaierie d'Italia SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE⁽¹⁾ z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola), w szczególności motywy 4, 18, 34, 28 i 29 oraz art. 3 pkt 2, art. 11, 12 i 23 [tej dyrektywy] oraz zasadę ostrożności i ochrony zdrowia człowieka, która jest ustanowiona w art. 191 TFUE i art. 174 traktatu WE, można interpretować w ten sposób, że zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego przyznano temu państwu członkowskiemu możliwość ustanowienia, iż ocena szkód dla zdrowia (OSZ) stanowi akt niezwiązany z postępowaniem w sprawie udzielenia i ponownego rozpatrzenia zintegrowanego pozwolenia środowiskowego (ZPŚ) – w niniejszej sprawie [decreto del Presidente del Consiglio dei Ministri (rozporządzenia prezesa rady ministrów) (DPCM)] 2017 – a jej sporządzenie może być pozbawione automatycznych skutków pod względem terminowego i skutecznego rozpatrzenia przez właściwy organ w ramach postępowania w sprawie ponownego rozpatrzenia ZPŚ/DPCM, w szczególności, gdy jej wyniki świadczą o niedopuszczalnym ryzyku dla zdrowia znacznej ludności dotkniętej emisją zanieczyszczeń; czy też przeciwnie, dyrektywę tę należy interpretować w ten sposób, że: (i) dopuszczalne ryzyko dla zdrowia człowieka może być oceniane w oparciu o analizę naukową o charakterze epidemiologicznym; (ii) OSZ musi stanowić akt wewnętrzny w ramach postępowania w sprawie udzielenia i ponownego rozpatrzenia ZPŚ/DPCM, a nawet jego niezbędną przesłankę, w szczególności musi być przedmiotem koniecznego, skutecznego i terminowego rozpatrzenia przez organ właściwy do udzielenia i ponownego rozpatrzenia ZPŚ?
- 2) Czy dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola), w szczególności motywy 4, 15, 18, 21, 28, 34 i 29 oraz art. 3 pkt 2, art. 11, 14, 15, 18 i 21 można interpretować w ten sposób, że zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego to państwo członkowskie musi ustanowić, iż w zintegrowanym pozwoleniu środowiskowym (w niniejszej sprawie – ZPŚ 2012, DPCM 2014, DPCM 2017) należy zawsze uwzględnić wszystkie substancje będące przedmiotem emisji, o których wiadomo w świetle nauki, że są szkodliwe, w tym frakcje PM10 i PM2,5, które w każdym razie są powodowane przez instalację będącą przedmiotem oceny; czy też dyrektywę tę można interpretować w ten sposób, że zintegrowane pozwolenie środowiskowe (pozwolenie administracyjne) musi zawierać jedynie substancje zanieczyszczające przewidziane a priori ze względu na charakter i rodzaj wykonywanej działalności przemysłowej?
- 3) Czy dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola), w szczególności motywy 4, 18, 21, 22, 28, 29, 34, 43 oraz art. 3 pkt 2 i 25, art. 11, 14, 16 i 21 można interpretować w ten sposób, że zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego to państwo członkowskie, w przypadku działalności przemysłowej stwarzającej poważne i znaczące zagrożenia dla integralności środowiska i zdrowia człowieka, może odroczyć przyznany operatorowi termin na dostosowanie działalności przemysłowej do udzielonego pozwolenia poprzez podjęcie przewidzianych w nim środków i działań w zakresie ochrony środowiska naturalnego i ochrony zdrowia o około 7,5 roku od pierwotnie ustalonego terminu i o łączny okres 11 lat?

⁽¹⁾ Dz.U. 2010, L 334, s. 17.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln (Niemcy)
w dniu 4 października 2022 r. – AB/Finanzamt Köln-Süd**

(Sprawa C-627/22)

(2023/C 15/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AB

Strona przeciwna: Finanzamt Köln-Süd

Pytanie prejudycjalne

Czy postanowienia Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób ⁽¹⁾, która weszła w życie w dniu 1 czerwca 2002 r. (zwanej dalej „umową w sprawie swobodnego przepływu osób” bądź „USSPO”), w szczególności jej art. 7 i 15 w związku z art. 9 ust. 2 załącznika I do tejże umowy (prawo do równego traktowania), należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu, zgodnie z którym pracownicy będący obywatelami państwa członkowskiego UE lub EOG (w tym Niemiec) i zamieszkujący w Niemczech lub w państwach UE/EOG (jako kraju ich miejsca zamieszkania lub miejsca ich zwykłego pobytu) mogą wprawdzie dobrowolnie złożyć wniosek o opodatkowanie podatkiem dochodowym od osób fizycznych (zwane dalej „rozliczeniem podatku na wnioski”) przychodów z pracy najemnej, które podlegają w Niemczech opodatkowaniu, w szczególności w celu uzyskania zwrotu nadpłaconego podatku dochodowego od osób fizycznych dzięki uwzględnieniu wydatków (kosztów uzyskania przychodu) i odliczeniu niemieckiego podatku od wynagrodzeń, potrąconego w ramach procedury poboru podatku u źródła, ale prawa tego odmawia się obywatelom niemieckim i szwajcarskim zamieszkałym w Szwajcarii?

⁽¹⁾ Dz.U. 2002, L 114 s. 6.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht
(Niemcy) w dniu 10 października 2022 r. – JK/Kirchliches Krankenhaus**

(Sprawa C-630/22)

(2023/C 15/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa, druga strona postępowania apelacyjnego i strona wnosząca rewizję: JK

Strona pozwana, strona wnosząca apelację i druga strona postępowania rewizyjnego: Kirchliches Krankenhaus

Pytania prejudycjalne

1) Czy jest to zgodne z prawem Unii, w szczególności z dyrektywą Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ⁽¹⁾ w świetle art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), by przepis krajowy przewidywał,

że prywatna organizacja, której etyka oparta jest na religii,

- a) może uznać za nieodpowiednie do zatrudnienia w jej służbach osoby, które wystąpiły z określonej wspólnoty religijnej przed nawiązaniem stosunku pracy; lub
- b) może wymagać od osób świadczących pracę dla niej, aby nie występowały one z określonej wspólnoty religijnej przed nawiązaniem stosunku pracy; lub
- c) może uzależnić kontynuację stosunku pracy od tego, by osoba świadcząca pracę dla niej, która przed nawiązaniem stosunku pracy wystąpiła z określonej wspólnoty religijnej, przystąpiła z powrotem do tej wspólnoty,

jeśli poza tym organizacja ta nie wymaga od osób świadczących pracę dla niej, aby należały one do danej wspólnoty religijnej?